

РЕШЕНИЕ

№ 196

гр. София, 08.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 20.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10599** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на С. М. Н. (S. M. N.), гражданка на Ислямска Република П., чрез адвокат И. Й. срещу отказ от 12.10.2023 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване тип „С“ на пълномощен министър, Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, същият е представил всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „С“, но въпреки това визата е отказана. Твърди, че в последно време на редица кандидати за виза от определени страни такава се отказва издаването на такава, защото България се стреми да се присъедини към Шенгенското пространство и затова ограничава броя на чужденците, които могат да я посетят.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат Й., поддържа жалбата.

Ответникът не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени

доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 12.09.2023 г. в посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П., С. М. Н., е кандидатствала за издаване на виза за краткосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Копие от паспорт на С. М. Н., издаден от компетентните пакистански власти, 2. Полица за сключен договор за медицинска туристическа застраховка за периода 20.10.2023 г. до 09.11.2023 г. 3. Резервация за хотел в [населено място] от 20.10.2023 г. до 15.10.2023 г., 4. Електронен самолетен билет по маршрут И.-С.-И., с дата на пристигане 20.10.2023 г. и дата на отпътуване 05.11.2023 г., 5. Извлечение от банкова сметка на С. М. Н. в Банка Ал Хабиб, П. от 13.09.2023 г., видно от което крайният баланс по сметката към посочената дата е 337 530 пакистански рупии.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой. Като допълнителен аргумент е посочено, че представените документи и направените изявления от лицето не доказват по категоричен начин каква е целта на пътуването. Налице са съмнения, че то ще напусне страната в срок и съгласно установения ред.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министерът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 7/25.04.2023 г. на временно управляващия посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П., с която Р. Р., пълномощен министър, Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на С. М. Н., на 12.10.2023 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 26.10.2023 г. (вх. № 38144), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Р. Р. - пълномощен министър, Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите

по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му - С. М. Н. не е доказала целта и условията на планирания престой. Като допълнителен аргумент е посочено, че представените документи и направените изявления от лицето не доказват по категоричен начин каква е целта на пътуването. Налице са съмнения, че то ще напусне страната в срок и съгласно установения ред.

В разглеждания казус е безспорно, че С. М. Н. е подала искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, на основание чл. 14, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да премине транзит през територията на Република България или да пребивава краткосрочно на нейна територия за срок до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения административен акт мотиви по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за краткосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания казус е безспорно, че С. М. Н. е представила валиден паспорт, медицинска застраховка за пътуване в чужбина със застрахователно покритие от 50 000 щатски долара, сключена в държавата на пребиваването му Република Турция, документ (ваучер) за предплатено настаняване в хотел Х., в [населено място], с престой от 20.10.2023 г. до 15.11.2023 г. и доказателства за притежавани от нея финансови средства, т.е. всички документи, посочени в цитираните разпоредби на Наредбата.

В чл. 17, ал. 1, т. 3 и т. 4 от Наредбата, като допълнително условие за издаването на виза за краткосрочно пребиваване, е посочено, че кандидатът следва да представи доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за издръжка в размер минимум 50 евро за всеки ден от поискания със заявлението за виза престой или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута, но не по-малко от 500 евро или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута, или документ за предплатени туристически услуги, както и доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за осигуряване на настаняване, но не по-малко от 50 евро за всеки ден от поискания със заявлението за виза престой или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута, или документ за предплатени нощувки в туристическо средство за подслон, или покана-декларация от българско физическо или юридическо лице, с която то се задължава да покрие всички възникнали разходи за периода на пребиваване на чужденеца на територията на Република България;

Видно от представеното извлечение от банковата сметка на С. М. Н. в Банка Ал

Хабиб, П. от 13.09.2023 г., крайният баланс по сметката към посочената дата е 337 530 пакистански рупии (по официалния курс на БНБ тази сума се равнява на 2161 лева или 1104 евро). Не са необходими специални знания, за да се установи, че независимо от липсата на превод на извлечението, към момента на подаване на заявлението за издаване на виза за краткосрочен престой от 20.10.2023 г. до 05.11.2023 г., кандидатът е притежавал повече от необходимите му 750 евро за издръжка (15 дни по 50 евро на ден), съгласно чл. 17, ал. 1, т. 3 от Наредбата.

Оспорващият, в съответствие с разпоредбата на чл. 17, ал. 1, т. 4, пр. 2 от Наредбата е представил и ваучер за предплатени услуги за настаняване в хотел Х., в [населено място]. В този документ, изрично е посочено, че при представянето му хотелът е бил длъжен да предостави на С. М. Н. стая за престой от 20.10.2023 г. до 15.11.2023 г., т.е. престоят е бил вече предплатен.

Представен е закупен самолетен билет, видно от който С. М. Н. е следвало да напусне страната, с полет от летище С. на 05.11.2023 г.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира многото представени доказателства и защо е приел, че и кандидатът за виза не е доказал убедително целта и условията на пътуването по приетото от него правно основание – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Не е обосновано, защо, след анализа, на кои от представените от кандидата документи и на какво основание са възникнали съмнения, че относно намерението на С. М. Н. да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно цитираната разпоредба, административният орган може да откаже издаването на краткосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Настоящият съдебен състав счита, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към разглеждания казус, в контекста на приложените към заявлението доказателства, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените изводи, базирана на конкретни фактически предпоставки.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и чл. 24 от ЗЧРБ (независимо, че последното основание не изрично упоменато в оспорения отказ) са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Освен това в случая е безспорно установено, че в настоящата хипотеза не става въпрос за съображения, които засягат националната сигурност. В този смисъл е и константната

практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на пълномощен министър, Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П., за ново разглеждане на подаденото от С. М. Н. искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт – виза за краткосрочно пребиваване.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител не е поискал присъждането на такива, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. М. Н. (S. M. N.), гражданка на Ислямска Република П., чрез адвокат И. Й. отказ от 12.10.2023 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване тип „С“ на пълномощен министър, Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П..

ВРЪЩА делото като преписка пълномощен министър, Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П., за ново разглеждане на направеното от С. М. Н. искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.